

Дона Солъ, низко.

9.

О, милостъ!

Хернани, към съществително.

Да, азъ съмъ, Хернани! Стривамъ злато!

Донъ Рюи Гомецъ

кажъхъ повторъ!

Хернани, към единъ младъ момъкъ.

Еда — а ще спечелимъ много,

~~отъ това~~ ~~и отъ еднѣ~~ ~~повторъ~~ ~~ще станемъ~~ ~~и нѣмъ~~ ~~богатѣемъ~~.
(къмъ съществително, коюто стои въ недвижно.)

Преперете! — ни не ставъ така нещастенъ!

Донъ Рюи Гомецъ

Допраме ли твоята, съ главата си ще иплащашъ!
Дамъ Хернани си — ни по-страшенъ итъкой —
ти мой си востъ сега, подъ моятъ закрила;
ако отъ тебе азъ оставяа бихъ да падне
и косъмъ — о, тогазъ готовъ съмъ да затина!
(на Дона Солъ.)

Ще те си — следъ часъ ще станете струга!
Азъ замъка сега ще вторънка напълно —
врати, прозори, врьдъ азъ всичко ще заключа!
(излиза. Съществително го следватъ.)

Хернани, гледа безнадеждно погледъ си,
на който нѣма никакво отражение.

Азъ итъмъ поучъ дори!

(Дона Солъ, следъ като излиза Херцогътъ, пра-
ви итъколко стѣпки, сякашъ иска да посѣдва своето
даши, поше стѣпа — и, щомъ тѣ извѣзатъ, извръща
се безпокойна къмъ Хернани.)

Тетвърта полва.

Хернани, Дона Солъ.

Хернани гледа съ хладенъ и итъмъ
разсвѣтъ поше сватбенихъ какиръ, посѣвенъ